

Jonathan Coe

*De gebroken
spiegel*

Vertaald door Otto Biersma

2013

DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

Cargo is een imprint van Uitgeverij De Bezige Bij,
Amsterdam

Copyright © Jonathan Coe 2012

Copyright © Giangiacomo Feltrinelli Editore, 2012

First published as *Lo specchio dei desideri* in September 2012 by

Giangiacomo Feltrinelli Editore, Milan, Italy

Copyright Nederlandse vertaling © 2013 Otto Biersma

Oorspronkelijke titel *The Broken Mirror /*

Lo specchio dei desideri

Oorspronkelijke uitgever Feltrinelli, Milaan

Omslagontwerp b'IJ Barbara

Omslagillustratie © Chiara Coccorese, 2012

Foto auteur Caroline Irby

Vormgeving binnenwerk Peter Verwey, Heemstede

Druk Bariet, Steenwijk

ISBN 978 90 234 7949 9

NUR 302

www.uitgeverijcargo.nl

Een

Claire was acht toen ze de spiegel vond.

Het regende die dag. Niet echt hard, het was zo'n lauwe, zomerse regenbui met dikke lome druppels die uit een leigrijze hemel vielen. De zomervakantie liep op haar eind en het weer was net omgeslagen. Ze hadden geboft, het was twee weken lang bijna steeds mooi weer geweest. Zoals gewoonlijk hadden Claire en haar ouders hun vakantie in Wales doorgebracht, in een klein vakantiehuisje op een paar kilometer van de zee. Ze waren elke dag naar het strand gegaan en Claire was heel even haar altijd aanwezige gevoel van eenzaamheid vergeten. Tegen het eind van de vakantie was ze zelfs bevriend geraakt met een ander meisje, Lisa, die negen was, en net als Claire enig kind. Aan het eind van de vakantie had Lisa haar mobiele nummer of haar e-mailadres gevraagd, maar die had Claire haar niet kunnen geven omdat ze die dingen simpelweg niet had.

Het was een fijne periode geweest, maar kort na

thuiskomst was ieders stemming omgeslagen. Claires vader was met een stapel post op de bank gaan zitten en toen hij alles had doorgelezen, was hij kwaad op alles en iedereen. Op dit moment zaten haar ouders op ernstige toon in de keuken over geldzaken te praten en dus wist Claire niets beters te doen dan maar de tuin in te gaan. Maar zoveel tuin hadden ze niet en Claire was zich al snel gaan vervelen, zo in haar eentje. Ze had kunnen schommelen, maar een van de ophangtouwen was kapot. Dus liep ze naar het achterste gedeelte van de tuin en glipte ze door het gat in het hek waar een van de palen was doorgerot.

Daarna was het nog maar een klein stukje lopen naar de vuilnisbelt. Je moest tegen de lage heuvel opklimmen waar alle huizen in hun rijtje met de achterkant tegenaan schurkten en je vervolgens door een dichte rij prikkeldruiven worstelen. Aan de andere kant lag een steile helling die een beetje op de rand van een klif leek. Maar als je voorzichtig deed en je vasthield aan de onkruidpollen die uit de kalkgrond opschoten, kon je je een weg naar beneden banen en dan bevond je je op de vuilnisbelt.

Claire kwam er niet vaak. Dit was pas de derde of vierde keer. Eigenlijk was het ook helemaal geen prettige plek. De grond was bezaaid met grote plastic zakken waar de inhoud uit puild, met scherpe stukken metaal waar je je benen aan openhaalde als je niet uitkeek, en overal lagen weggegooide etensresten die een vreselijke

stank verspreidden. Die stank was eigenlijk nog het ergst.

Toch oefende de vuilnisbelt een vreemd soort aantrekkingskracht op Claire uit. Op de een of andere manier voelde ze zich thuis tussen al die afgedankte rommel. En een heel enkel keertje kon je er nog wel eens iets bruikbaars vinden. Ze had een keer een radio gevonden die ze op haar slaapkamer had neergezet, en hoewel ze het ding nooit aan de praat had gekregen, had hij toch wel mooi gestaan, zo op haar nachtkastje, tot haar ouders haar op een gegeven moment hadden overgehaald om hem weg te gooien en ze voor haar verjaardag een nieuwe had gekregen. Ze wilde ook heel graag een eigen wekker in haar slaapkamer, en wie weet vond ze die vandaag wel.

Maar bijna op hetzelfde moment viel haar oog op iets heel anders. Boven op de afvalberg glinsterde iets en toen Claire erheen liep om te kijken wat het was, zag ze dat het een stuk van een gebroken spiegel was, ongeveer ter grootte van zo'n zakspiegeltje dat vrouwen in hun handtas hebben, maar met scherpe punten in de vorm van een onregelmatige ster. Ze bukte en pakte hem voorzichtig op, zodat ze zich niet zou snijden. Toen ze hem in haar hand nam, werd ze verblind door de bleekblauwe helderheid van de weerspiegelde hemel en door de zonnestralen die weerkaatsten toen ze hem heen en weer bewoog. Het licht was zo fel dat haar ogen er even pijn van deden en ze ze met haar arm moest afschermen.

Met de spiegel voorzichtig tussen haar duim en wijsvinger klauterde Claire terug naar de rand van de vuilnisbelt tot ze een plekje vond waar ze kon zitten. Daar legde ze hem op haar vlakke handpalm om hem beter te kunnen bestuderen. Ze zag haar eigen bleke, nieuwsgierige sproetengezicht met daarachter het blauw van de hemel, en hoe meer ze daarnaar keek, hoe meer ze het gevoel kreeg dat het een van de mooiste, helderste kleuren was die ze ooit had gezien. Genietend van deze prachtige kleur droomde ze weg in de peilloze diepte van de spiegel tot er een paar regendruppels op vielen die haar deden ontwaken uit haar dagdroom. Met haar mouw veegde ze de druppels weg en daarna keek ze met een frons omhoog. Hoe kon het uit zo'n strakblauwe hemel regenen? Maar het gekke was dat toen ze naar de lucht keek, die helemaal niet blauw bleek te zijn. Hij was nog net zo grijs als toen ze van huis ging, en niet alleen grijs, maar intussen ook vol langs schietende, inktzwarte wolken. Claire keek weer naar de spiegel in haar hand. Ze zag opnieuw haar eigen bleke sproetengezicht met daarachter dezelfde blauwe, wolkeloze hemel. En toen zag ze iets door de lucht scheren, direct achter haar. Het was een enorme vogel die zo vlak boven haar vloog dat ze de fijne structuur van zijn veren en de glans in zijn heen en weer flitsende, speurende ogen kon onderscheiden. Hij vloog zo dicht boven haar dat ze onwillekeurig in elkaar dook en haar arm beschermend boven haar hoofd hield, bang dat de vogel haar zou aanvliegen. Maar het

dier maakte geen enkel geluid en toen ze vlak daarna
weer naar de lucht keek, was er niets te zien.